Tc166_02

Παν τα πουλάκια στις βοσκές και όμορφες στη βρύση
πήρα και γω το μαύρο[1] μου
πήρα και γω το μαύρο μου να πάω να τον ποτίσω
βρίσκω μια κόρη έπλενε
βρίσκω μια κόρη έπλενε τ' αντρού της το μαντίλι
όλο με δάκρυα το 'πλενε
όλο με δάκρυα το 'πλενε κι όλο με μοιρολόι
στάθ'κα και γω και τη ρωτώ
στάθ'κα και γω και τη ρωτώ και την καλοξετάζω.
Τι έχεις κόρη μ' και όλο κλαις
τι έχεις κόρη μ' και όλο κλαις και βαριοαναστενάζεις.
Έχω καλό στην ξενιτιά
έχω καλό στην ξενιτιά τώρα έχ' δώδεκα χρόνια
ουδ' έρχεται ουδέ φανεί
ουδ' έρχεται ουδέ φανεί ούτε γραφή μου στέλνει.
Καλή μ' εγώ είμαι ο άντρας σου
καλή μ' εγώ είμαι ο άντρας σου εγώ είμαι ο καλός σου.
Δε σε πιστεύω ξένε μου
δε σε πιστεύω ξένε μου ο κόσμος σου τα λέει.
Έχω ελιά στο μάγουλο
έχω ελιά στο μάγουλο ελιά στην αμασχάλη
και στο μικρό μου δάχτυλο
και στο μικρό μου δάχτυλο την πρώτη μ' αρραβώνα.
Στην αγκαλιά την άρπαξε
στην αγκαλιά την άρπαξε στη μάνα του πηγαίνει.
Μάνα μ' πού είναι νύφη σου
μάνα μ' πού είναι νύφη σου πού είναι η καλή μου.

Κι όλο ν υγειά κι όλο χαρά.

Παν τα πουλάκια στις βοσκές και όμορφες στη βρύση
πήρα και γω το μαύρο μου να πάω να τον ποτίσω
βρίσκω μια κόρη έπλενε τ' αντρού της το μαντίλι
όλο με δάκρυα το 'πλενε κι όλο με μοιρολόι
στάθ'κα και γω και τη ρωτώ και την καλοξετάζω.
Τι έχεις κόρη μ' και όλο κλαις και βαριοαναστενάζεις.
Έχω καλό στην ξενιτιά τώρα έχ' δώδεκα χρόνια
ουδ' έρχεται ουδέ φανεί ούτε γραφή μου στέλνει.
Καλή μ' εγώ είμαι ο άντρας σου εγώ είμαι ο καλός σου.
Δε σε πιστεύω ξένε μου ο κόσμος σου τα λέει.
Έχω ελιά στο μάγουλο ελιά στην αμασχάλη
και στο μικρό μου δάχτυλο την πρώτη μ' αρραβώνα.
Στην αγκαλιά την άρπαξε στη μάνα του πηγαίνει.
Μάνα μ' πού είναι νύφη σου πού είναι η καλή μου.
Κι όλο ν υγειά κι όλο χαρά.

[1] Μαύρος: το σκουρόχρωμο άλογο